

Sijajni in komični "Lajf"

Zdenko Vrdlovec

Portorož – Na plakatih, v govorih in raznih uvodnih besedah je bil letošnji Festival slovenskega filma napovedan predvsem kot »količinski dogodek«, ki bo predstavil slovenski film kot »eksplozijo«. In komaj drugi dan festivala res že vse tako kaže, da bodo festivalski poročevalci – ti so pač edini, ki gledajo vse filme – preživeli več časa v kinu kot zunaj njega. Znano je, da količina česar koli že sama po sebi še ne pomeni nič dobrega. Kar pa tudi še ne pomeni, da je bilo vse, kar smo doslej videli v festivalskem programu, slabo. Seveda ne, a vseeno doslej še ni bilo nič tako dobro kot *To ti je lajf*.

To je enostavno navdušujoč film, ki je videti tako, kot da bi ga napisali in odigrali sami najstniki in njihovi starši (čeprav **Tjaša Železnik** ni najstnica, toda to vedo samo tisti, ki jo poznajo). Toliko energije je v tem filmu, toliko spontanosti, avtentičnosti in improviziranosti, čeprav je vse režirano in odigrano. In če gre za najstniške zadeve, je jasno, da bomo imeli probleme s starši in nepričakovanimi rezultati hitrega seksa. A nič hudega, če je to motivika že na stotine najstniških filmov. Nič ne de, zdaj je tako, kot da to vidimo prvič, oziroma tako, kot se je na edinstven in neponovljiv način pripetilo v dveh celjskih družinah. Med drugim in predvsem na krilih humorja in komike, ki prežemata in spreobrneta skoraj vsako situacijo. To je hkrati tudi najboljši način, po katerem se izkaže, da starši le niso samo takšni, kot jih vidijo njihovi otroci, prav tako pa seveda tudi otroci niso samo takšni, kot jih vidijo ali si jih želijo videti njihovi starši. Napačna optika, preobračanje optike – ali ni to tisto, kar je filmu najbolj lastno? In če smo

fotografija dokumentacija Dnevnik

Tekst Tine Kosi *To ti je lajf* je najprej zaživel kot gledališka predstava, ki so jo postavili na oder v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju (na sliki **Minca Lorenci** in **Tjaša Železnik**), nato pa je doživel še ekranizacijo.

že pri filmski govorici, povejmo še nekaj o navadni, tisti, ki jo govorijo v filmu. In lahko rečemo le: tako se govori! To med drugim pomeni, da tudi tedaj, kadar so izrečene vulgarne besede (kot na primer: »Ali res misliš, da je pofukala pol Celja, preden...«), to ni slišati niti najmanj vulgarno, ker je tako zraslo s situacijo, kontekstom, stanjem in položajem likov. In podobno je z gagi, komičnimi domislicami, ki delujejo tako dobro prav zato, ker imajo poleg svojega vizualnega učinka tudi pojasnjevalno vrednost (na primer: mama pred sinkom pohrusta pajka, tako samica pajka požre samca,

in že je rešena uganka sinkove delbelosti). Prava mojstrovina pa je finalna scena, ki je prav to – »scena« v histeričnem smislu: tu so vsi na kupu, oče, mama, najstniki in najstnik, zapleteni v klobčič zmot in pojasnjevanj, izbruhov in pomiritev, sunkovitih gest in naglih besed, ki v vsakem trenutku izrisujejo osupljivo natančnost likov in njihovih odnosov.

Se to: ta doslej najboljši film je režiral gledališki režiser **Vito Taufer**. Filmski sklad je financiral povečavo, sicer pa je film nastal povem mimo »nacionalnega programa«.